

Τι κάνεις όταν ο θάνατος είναι ο μόνος τρόπος να επιζήσεις;

Έντεκα χρόνια πριν, η Άλμα δόθηκε νεογέννητη για υιοθεσία, κάτω από μυστηριώδεις συνθήκες. Στον φάκελο της υιοθεσίας της, ο οποίος τηρείται αυστηρά απόρρητος, υπάρχει η επισήμανση: «Η ταυτότητα των γονέων δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να αποκαλυφθεί! Απειλείται η ζωή της μητέρας!»

Όμως τώρα η Άλμα πάσχει από θανατηφόρα ασθένεια και χρειάζεται επείγοντως δότη μυελού των οστών. Για να τη σώσει, η θετή μητέρα της, Ολίβια Ράουχ, ψυχολόγος με ειδικότητα στα βίαια εγκλήματα, ξεκινά μια απελπισμένη προσπάθεια να εντοπίσει τους βιολογικούς γονείς της. Αλλά στην πορεία έρχεται αντιμέτωπη μ' έναν θρύλο που κυκλοφορεί για το «Κορίτσι του Ημερολογίου»: μια κοπέλα που αποτραβήχτηκε πριν τις γιορτές σ' ένα απομονωμένο σπιτάκι στο Δάσος της Φραγκονίας. Κι εκεί, έπεσε θύμα ενός ψυχοπαθούς που έφτιαξε μαζί της ένα χριστουγεννιάτικο ημερολόγιο της φρίκης...

**SEBASTIAN
FITZEK**

μετάφραση
Ειρήνη Γεώργα

διόπτρα

Αυτό το βιβλίο είναι προϊόν προσωπικής μου εργασίας, δεν έχω χρησιμοποιήσει καμία εφαρμογή τεχνητής νοημοσύνης, ούτε βέβαια κάποιον συγγραφέα-φάντασμα. Είναι τρελό, όμως στις εποχές που ζούμε αυτά τα πράγματα δεν είναι πια αυτονόητα.

Σεμπάστιαν Φίτσεκ

Για τη Σαμπρίνα

*Ακόμη και το να μην πιστεύεις
σε τίποτα είναι ένα είδος πίστης.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΑΡΧΕΙΟ ΚΛΗΣΕΩΝ ΑΜΕΣΗΣ ΔΡΑΣΗΣ

20 Δεκεμβρίου, 23:34, Κεντρικά Άνω Φραγκονίας, Βαυαρία

Αστυνομία: Αστυνομία, Άμεση Δράση. Παρακαλώ!

Καλών: Ναι, γεια σας. Θα ήθελα να παραγγείλω μία πίτσα.

A: Καλή μου κυρία, έχετε καλέσει την Άμεση Δράση της αστυνομίας.

K: Ακριβώς. Με σαλάμι και τυρί.

(Παύση.)

A: Κατάλαβα... Βρίσκεστε σε κίνδυνο και σας απειλούν;

K: Ναι.

A: Δεν είστε μόνη στον χώρο;

K: Ακριβώς.

A: Οι δράστες είναι περισσότεροι από ένας;

K: Όχι. Μόνο μία πίτσα.

A: Ωραία. Τα πάτε πολύ καλά. Το άτομο που σας κρατά είναι οπλισμένο;

(Μεγαλύτερη παύση.)

K: Ναι. Το μέγεθος XXL σας παρακαλώ.

A: Είστε τραυματισμένη;

K: Με πεπερόνι.

A: Βαριά;

K (γελώντας βεβιασμένα): Αν δεν βάλω σύντομα κάτι στο στόμα μου, θα πεθάνω.

A: Εντάξει. Είστε δυνατή γυναίκα. Τα καταφέρνετε τέλεια. Έρχεται αμέσως βοήθεια. Τώρα, σας παρακαλώ, πείτε μου ακριβώς τη διεύθυνση.

K: Χμ. Βέβαια. (Παύση. Βαριά αναπνοή.) Παρακαλώ να τη φέρετε στο Ράμπενχαμερ, ε... οδός Τάνενσταϊγκ 18.

A: Είναι διαμέρισμα;

K: Εεε... είναι εξοχικό σπίτι. Λέγεται Βάλντπφαντ.

A: Ωραία. Πώς λέγεστε;

K: Βαλεντίνια. Βαλεντίνια Ρογκάλ. Αλλά βέβαια δεν υπάρχει όνομα στο κουδούνι. Τι...;

(Ένα θρόισμα, προφανώς κάποιος σκεπάζει το ακουστικό με το χέρι.)

K: (προς κάποιον τρίτο στον χώρο): Ναι. Θα το πω.

(Μιλάει ξανά στη γραμμή. Αβέβαια. Με φωνή που τρέμει.) Με ακούτε; Σας παρακαλώ, αφήστε το φαγητό έξω από την πόρτα. Θα βρείτε μετρητά κάτω από το χαλάκι.

A: Πού ακριβώς σας κρατάει; Στο ισόγειο;

K: Όχι.

A: Στον πρώτο όροφο;

K: Ακριβώς. (Παύση, θρόισμα.) Πόση ώρα θα κάνετε;

A: Η βοήθεια θα φτάσει σε λίγα λεπτά. Σας παρακαλώ, επαναλάβετε: «Δεν υπάρχει πρόβλημα. Περιμένω στη γραμμή μέχρι να μιλήσετε με τον διανομέα σας».

K: Δεν υπάρχει πρόβλημα, θα περιμένω στη γραμμή μέχρι να μιλήσετε με τον διανομέα σας. Μια στιγμή, πρέπει να σας πω... (Μεγαλύτερη παύση. Θρόισμα. Ακατάληπτο μουρμουρητό στο βάθος. Συγκρατημένος λυγμός.)

Κ: Όχι, όχι, δεν το κάνω.

(Δυνατή γυναικεία κραυγή αγωνίας.)

Η σύνδεση διακόπτεται απότομα.

Τέλος εγγραφής: 23:37

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

ΡΑΜΠΠΕΝΧΑΜΕΡ, ΤΑΝΕΝΣΤΑΪΓΚ 18
23:51
ΣΤΡΑΧΝΙΤΣ

Το μικρό σπίτι με την πέτρινη στέγη από σχιστόλιθο και με το στόρι στο παράθυρο μισοκατεβασμένο φαινόταν σαν να έκλεινε το μάτι στον αρχιφύλακα Στράχνιτς από την άκρη του δάσους όπου βρισκόταν.

Ήταν μια ξάστερη, παγωμένη νύχτα. Κανένα ίχνος από σύννεφο δεν εμπόδιζε το φως του γεμάτου φεγγαριού, που φώτιζε σαν προβολέας τον δρόμο των αστυνομικών, και, παρά την προχωρημένη ώρα, δημιουργούσε την αίσθηση του δειλινού.

Τις τελευταίες μέρες είχε χιονίσει πολύ, είχε σταματήσει για λίγο την προηγούμενη το πρωί για να ξαναρχίσει το βράδυ, οπότε ήταν σχεδόν αδύνατο να προχωρήσουν χωρίς να κάνουν θόρυβο. Οι μπότες του Στράχνιτς, όπως και της αστυνομικού που τον ακολουθούσε, έτριζαν σε κάθε τους βήμα στην ανηφόρα προς το τελευταίο σπίτι στο αδιέξοδο. Τουλάχιστον κάποιος είχε απλώσει αμμοχάλικο κι έτσι η ανηφοριά δεν είχε μετατραπεί σε παγωμένη τσουλήθρα. Παρ' όλα αυτά υπήρχε κίνδυνος να γλιστρήσουν. Ο Στράχνιτς είχε για ακόμα μια φορά πει με λάθος τρόπο. Πάρα πολύ αλκοόλ, πάρα πολύ λίγο νερό. Οι προηγούμενες ώρες βάραιναν ακόμη στα κόκαλά του, και ο ανηφορικός δρόμος μέχρι το «εξοχικό Βάλντπφαντ», Μονοπάτι

του Δάσους, όπως διαφημιζόταν το μικρό σπιτάκι στις ιστοσελίδες για ενοικίαση εξοχικών σπιτιών, έμοιαζε να μακραίνει αντί να τελειώνει.

«Όλα φαίνονται γαλήνια», είπε στη νεαρή συνάδελφό του, η οποία είχε φτάσει επιτόπου λίγα λεπτά μετά από κείνον. Όταν άκουσε το μήνυμα από τα κεντρικά για άμεση επέμβαση, βρισκόταν στην περιοχή, όμως το περιεχόμενο της έκκλησης δεν άφηνε καμία αμφιβολία: Δεν επρόκειτο για επέμβαση ρουτίνας για έναν μόνο αξιωματικό· αναγκάστηκε να περιμένει τη Σαμίρα.

Εκείνη πήρε μια βαθιά ανάσα καθαρού αέρα και κοίταξε γύρω της. «Όπως και να 'χει, κάποιος είναι ακόμη ξύπνιος εκεί μέσα», είπε. Στον επάνω όροφο υπήρχε φως αναμμένο, ενώ τα υπόλοιπα σπιτάκια του οικισμού ήταν βυθισμένα στο σκοτάδι. Σε μερικούς κήπους είχαν φωτισμένα έλατα, μόνο στο Βάλντπφαντ δεν είχε τίποτα. Σ' ένα στολισμένο παράθυρο όμως τρεμπόλαιζε η φλόγα ενός μισοκαμένου κεριού.

«Κοίτα εδώ». Η Σαμίρα έδειχνε το έδαφος.

Πολυάριθμα ίχνη από βήματα, τα οποία ίσα που σκεπάζονταν από το βραδινό χιόνι, έδειχναν ότι το μονοπάτι είχε χρησιμοποιηθεί πολύ και πρόσφατα. Σίγουρα και από τη Βαλεντίνα Ρογκάλ, την κοπέλα που είχε κάνει το ασυνήθιστο τηλεφώνημα στην Άμεση Δράση.

«Παράξενο», συμφώνησε ο Στράχνιτς.

Μετά την πρόγνωση του καιρού για τις τελευταίες μέρες, κανείς δεν πήγαινε για πεζοπορία σ' εκείνη την περιοχή. Το καλοκαίρι ήταν ζεστό και ξηρό. Τώρα όμως το φρέσκο χιόνι βάραινε τις εύθραυστες κορυφές των δέντρων. Μια θύελλα μπορεί να είχε θανάσιμες συνέπειες. Μόλις την προηγούμενη χρονιά τέτοια εποχή ένας απερίσκεπτος οδοιπόρος είχε βρει τον θάνατο από ένα κλαδί που είχε πέσει πάνω του.

Να ζούμε σε συμφωνία με τη φύση. Τι ανοησία! σκέφτηκε ο Στράχνιτς και έφερε ενστικτωδώς το χέρι στο όπλο που είχε στο γιλέκο του.

Ο αστυνομικός αγαπούσε πολύ το Φράνκενβαλντ, το Δάσος της Φραγκονίας, το χιονισμένο τοπίο των βουνών, τον διάφανο αέρα και τη ζεστή λιακάδα στις κορυφές της ιδιαίτερης πατρίδας του. Όμως δεν ήταν τόσο χαζός ώστε να νομίζει ότι η Μητέρα Φύση ήταν φίλη του.

«Η φύση θέλει να μας σκοτώσει. Σεισμοί, εκρήξεις ηφαιστειών, πλημμύρες, βακτήρια, άγρια ζώα, ιοί, τσιμπούρια, αρρώστιες, καύσωνες, παγωνιές... ο άνθρωπος επιβίωσε από όλα αυτά για χιλιάδες χρόνια. Όχι όμως επιτρέποντας στη φύση να κάνει ό,τι θέλει. Αντιθέτως, κοίταζε να προστατευτεί απ' αυτήν όπως ένας λαός προστατεύεται από πολεμικές επιθέσεις: με σπηλιές, σπίτια, ρουχισμό, φάρμακα, θέρμανση, όπλα, καλάμια ψαρέματος και ποντικοφάρμακο».

Αυτό του το είχε διδάξει ο πατέρας του.

«Δηλαδή πολεμάμε τη φύση;» τον είχε ρωτήσει ως παιδί, για να εισπράξει ένα γερό χαστούκι.

«Δεν με προσέχεις. Είπα: Αμυνόμαστε. Δεν είπα πολεμάμε. Η φύση μάς πολεμάει. Και με το δίκιο της. Είμαστε εχθροί της. Δεν επιτελούμε καμία λειτουργία στη διατροφική αλυσίδα. Η ύπαρξή μας δεν έχει νόημα. Και γι' αυτό η φύση δεν θα μας προτείνει ποτέ ανακωχή. Γι' αυτό όλες οι προσπάθειες να καταναλώνουμε λιγότερο ρεύμα, να τρώμε λιγότερο κρέας και να παράγουμε λιγότερα σκουπίδια είναι βλακώδεις. Είναι σαν να παρακαλās έναν όγκο να μην εξαπλώνεται. Είμαστε ο καρκίνος της φύσης. Από τη δική της οπτική γωνία πρέπει να απομακρυνθούμε εντελώς».

Όσο μεγάλωνε ο Στράχνιτς, τόσο πιο καλά καταλάβαινε την πικρία του γέρου, εν τω μεταξύ σοβαρά άρρωστου, κύρη του, ο οποίος ωστόσο όλη του τη ζωή δημοσίως έδειχνε ένα εντελώς

διαφορετικό πρόσωπο. Το πρόσωπο του σοβαρού αστυνόμου της Δίωξης Εγκλήματος, που βρίσκεται διαρκώς στην υπηρεσία των ευάλωτων συμπολιτών του.

Ο υποκριτής.

Γιατί είχε ακούσει τον μπαμπά του, γιατί είχε ακολουθήσει το παράδειγμά του και είχε μπει στην αστυνομία; «*Τι θέλεις; Να συνεχίσεις να χαραμίζεις τη ζωή σου κάνοντας τον φύλακα ή να δουλέψεις σαν πραγματικός άντρας σε μια πραγματική δουλειά για άντρες;*»

Ο Στράχνιτς το μετάνιωνε σχεδόν καθημερινά. Σήμερα ίσως πιο πολύ παρά ποτέ. Ωστόσο δεν μπορούσε ν' ακούσει την εσωτερική φωνή που, παρασυρμένη από τον παγωμένο άνεμο, του ψιθύριζε στο αυτί ότι καλύτερα να γυρνούσε επιτόπου και να μην έμπαινε στο σπίτι. Ειδικά με τις συνάψεις του εγκεφάλου του να τον καίνε μετά από τόσο ποτό.

Ευτυχώς προς το παρόν είχε αρκετό αυτοέλεγχο, και η νεαρή συνάδελφός του δεν είχε αντιληφθεί την απελπιστική κατάσταση στην οποία βρισκόταν. Έτσι ήλπιζε τουλάχιστον.

Ο δρόμος τούς οδήγησε αρχικά μπροστά από έναν αχυρώνα και μετά μπροστά από ένα γκαράζ, που ανήκε στο σπίτι, και στην επίπεδη ταράτσα του είχαν διαμορφώσει μια βεράντα με θέα στο δάσος.

Ένας ανιχνευτής κίνησης ενεργοποίησε μια λάμπα πάνω από την είσοδο που βρισκόταν στην πίσω πλευρά.

Το τζάμι της πόρτας του σπιτιού ήταν βαμμένο από μέσα με μαύρο μαρκαδόρο.

«Παράξενο», σχολίασε η Σαμίρα.

Ο Στράχνιτς κατένευσε. «Έχει κάποιο σχήμα».

Μια κυρτή γραμμή που μπορεί να παρίστανε τον αριθμό 2 ή το γράμμα S, ανάλογα με το αν το κοιτούσε κανείς από μέσα ή απ' έξω.

Η πόρτα ήταν ανοιχτή, ίσα μια χαραμάδα. Ο Στράχνιτς την έσπρωξε προσεκτικά. Άνοιξε με ένα ελαφρύ τρίξιμο, φανερώνοντας έναν σκοτεινό και στενό διάδρομο. Μια στενή σκάλα στα δεξιά οδηγούσε στον πρώτο όροφο. Αριστερά, σε έναν τοίχο επενδυμένο με ξύλο, βρισκόταν ο πίνακας με τις ασφάλειες του ηλεκτρικού. Το πορτάκι του ήταν επίσης γραμμένο με μαρκαδόρο. Αυτή τη φορά σχηματιζόταν ο αριθμός 5.

«Γεια σας, φέραμε την πίτσα!» φώναξε ο Στράχνιτς πολύ δυνατά, ώστε να ακουστεί σε ολόκληρο το σπίτι. Καμία απάντηση. Δεν ακουγόταν τίποτα, εκτός από το βουητό του ανέμου έξω.

Στο εσωτερικό του σπιτιού, που φαινόταν έρημο, βασίλευε η μυρωδιά από κρύο τζάκι και βρεγμένο σκύλο.

Δυστυχώς δεν μυρίζει αλκοόλ.

«Είναι κανείς εδώ;»

Κάτω στο αυτοκίνητο είχε εξηγήσει στη Σαμίρα ότι δεν έπρεπε να φαίνεται πως ήταν αστυνομικοί, γι' αυτό είχαν αντικαταστήσει τα σακάκια της στολής τους με απλά αδιάβροχα.

«Ο δράστης που απειλούσε τη γυναίκα που μας κάλεσε περιμένει έναν διανομέα, κι εμείς θέλουμε να τον αφήσουμε να αισθάνεται ασφαλής στην πλάνη του».

«Τα χρήματα δεν είναι κάτω από το χαλάκι», φώναξε τώρα ο Στράχνιτς και προχώρησε αθόρυβα στον διάδρομο με το όπλο του έτοιμο στο χέρι, ώσπου έφτασε σε μια ελαφριά ξύλινη πόρτα στα αριστερά του. Το ταβάνι του σπιτιού ήταν πολύ χαμηλό για έναν άντρα με το ανάστημά του κι έτσι αναγκαζόταν να περπατάει με τους ώμους ελαφρά σκυφτούς.

Άνοιξε την πόρτα και μπήκε σε ένα εκ πρώτης όψεως άνετο καθιστικό: Μπροστά σε μια χωριάτικη ξυλόσομπα είχε έναν μικρό δερμάτινο καναπέ που φαινόταν αναπαυτικός και μια μπερζέρα, ανάμεσά τους ένα υφαντό περσικό χαλί με κόκκινα λουλούδια και πάνω του ένα τραπεζάκι σαλονιού με ροδάκια.

Το δωμάτιο οδηγούσε στην κουζίνα με το στολισμένο παράθυρο που είχε δει απ' έξω ο αστυνομικός. Το στόρι του ήταν μισοκατεβασμένο και στο περβάζι του βρισκόταν το μαύρο κερύ.

«Άδειο!» είπε η Σαμίρα.

Κι εκείνος είχε δει με την πρώτη ματιά ότι στην παλιομοδίτικη κουζίνα του αγροτόσπιτου δεν υπήρχε κανείς. Οι καρέκλες δεν ήταν στη θέση τους, το δωμάτιο μύριζε μπαγιατίτικο καφέ και αψέντι. Πάνω στο τραπέζι είχε χρησιμοποιημένα πιατικά.

«Κοίτα εδώ!» Ο Στράχνιτς έδειχνε το τζάμι της ξυλόσομπας. Το 19 που ήταν σχεδιασμένο στην καπνιά τού θύμιζε το χαμογελαστό προσωπάκι που κάποιιοι είχαν ζωγραφίσει πάνω στο βρόμικο καπό του αυτοκινήτου του την προηγούμενη εβδομάδα.

Ο Στράχνιτς γονάτισε και άνοιξε το πορτάκι. Η Σαμίρα πίσω του άφησε ένα δυνατό βογκητό.

«Ω Θεέ μου!»

Ο Στράχνιτς βλαστήμησε. Χυδαία. Πανικόβλητος.

Δεν μπορεί!

Θυμήθηκε που του είχε διηγηθεί ο πατέρας του τη χειρότερη περίπτωση που του είχε τύχει όταν έκανε ακόμη περιπολίες: Ένας τοξικομανής που πίστευε ότι τον είχαν καταλάβει δαιμόνια είχε προσπαθήσει να κόψει με ένα κλαδευτήρι το αριστερό του χέρι «που το είχε καταραστεί ο διάβολος».

Σκατά!

Εδώ, στην ξυλόσομπα, δεν υπήρχε χέρι. Μόνο ένα δάχτυλο, ένας δείκτης. Με το μισό νύχι ξεριζωμένο. Βουτηγμένος στο αίμα, άτσαλα κομμένος. Τοποθετημένος σαν το ορεκτικό ενός ψυχασθενούς κανίβαλου πάνω στον σωρό από προσανάμματα μέσα στην ξυλόσομπα.

«Κύριε των δυνάμεων», είπε η Σαμίρα ξεψυχισμένα και απέστρεψε το βλέμμα της.

«Να έρθει το Εγκληματολογικό!» είπε ο Στράχνιτς στον ασύρματο στα κεντρικά. «Και ενισχύσεις. Και καλύτερα στείλτε κι ένα ασθενοφόρο».

Κοίταξε πάλι την κρύα ξυλόσομπα, αναθεμάτισε τον εαυτό του και τη ζωή του και σηκώθηκε με πολύ αργές κινήσεις· γι' αυτό άργησε να αντιληφθεί ότι η συνάδελφός του δεν ήταν πια δίπλα του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

ΣΑΜΙΡΑ

Ο Στράχνιτς τής είχε απαγορεύσει να ανέβει μόνη της στον όροφο, όμως η Σαμίρα δεν είχε κανέναν λόγο να τον υπακούσει. Ήταν βέβαια πιο παλιός στην υπηρεσία και από τεχνικής απόψεως ανώτερός της, αν έκρινες όμως από την ανάσα και το ασταθές βάδισμά του, μετά βίας ήταν σε θέση να τα βγάλει πέρα σωστά με την αποστολή του, πόσο μάλλον να της δώσει οδηγίες. Καλύτερα να έμενε στον κάτω όροφο να περιμένει τις ενισχύσεις. Η ίδια δεν ήθελε να την κατηγορήσουν αργότερα ότι είχε αφήσει αβοήθητη μια γυναίκα που κινδύνευε.

Η Σαμίρα τράβηξε το υπηρεσιακό όπλο της.

Τα φθαρμένα σκαλοπάτια έτριζαν θυμωμένα σε κάθε της βήμα. Οποιοσδήποτε βρισκόταν στον όροφο ακριβώς κάτω από τη στέγη θα την άκουγε. Δεν έκανε πια καμιά προσπάθεια να περάσει για πιτσαδόρος και πολύ σύντομα είδε ότι ευθύς εξαρχής κάτι τέτοιο δεν ήταν απαραίτητο. Τα επάνω δωμάτια ήταν επίσης άδεια, τόσο το υπνοδωμάτιο όσο και το μικρό γραφείο, από την μπαλκονόπορτα του οποίου μπορούσε να βγει κανείς στη βεράντα, που στην ουσία ήταν η σκεπή του γκαράζ.

Δεν υπήρχε καμία Βαλεντίνα Ρογκάλ. Ούτε άντρας που την απειλούσε.

Υπήρχαν όμως ξεκάθαρες ενδείξεις ότι το σπίτι πρέπει να φιλοξενούσε ανθρώπους μόλις πριν από λίγες ώρες: δίπλα στο

διπλό κρεβάτι είχε σκεπάσματα και μαξιλάρια άτακτα αφημένα. Το κρεβάτι φαινόταν φρεσκοστρωμένο, όμως τα σεντόνια ήταν χρησιμοποιημένα. Όπως και στον κάτω όροφο, στην πόρτα και στον πίνακα με τις ασφάλειες του ηλεκτρικού, ήταν γραμμένοι αριθμοί:

Δεξιά έγραφε 9. Στην αριστερή πλευρά κάποιος είχε γράψει με κόκκινο μαρκαδόρο τον αριθμό 17.

Τι γίνεται εδώ πέρα;

Δίπλα στο κρεβάτι βρισκόταν ένας μικρός ανοιχτοπράσινος φάκελος λίγο μεγαλύτερος από μια πιστωτική κάρτα. Η Σαμίρα τον σήκωσε και τράβηξε από μέσα μια κάρτα. Εκεί, με λεπτό μαύρο μαρκαδόρο, ήταν γραμμένο ένα κείμενο. Ένα ποίημα που της προκάλεσε μια αίσθηση στο στομάχι λες και μόλις είχε αναγκαστεί να καταπιεί ένα κλούβιο αυγό:

*Είναι πεθαμένο εκεί κάτω.
Το Κορίτσι του Ημερολογίου
δεν νιώθει πια χαρά.
Χωμένο στο κασόνι, τραλαλά!
Απόψε είναι θανάτου βραδιά!
Απόψε είναι θανάτου βραδιά!*

Αναρωτήθηκε τι μπορεί να σήμαινε «κασόνι». Με τα μάτια της φαντασίας της είδε ένα πτώμα με ακρωτηριασμένο δάχτυλο μέσα σε ένα κιβώτιο· σε ένα φέρετρο, ένα μπαούλο ή, ακόμα, ανάλογα με το τι εννοούσε ο ποιητής, σε μια κατασκευή σε σχήμα κιβωτίου, ένα σκάμμα για παράδειγμα.

Η πάλι...

Έκανε τον γύρο του κρεβατιού. Έσκυψε. Ψηλάφισε με τα δάχτυλά της το χαλί, το οποίο ήταν τόσο σκούρο, που δεν το έβλεπες με την πρώτη ματιά – το σκούρο υγρό που έτρεχε από το κρεβάτι στο πάτωμα.

Από το κρεβάτι.

Για την ακρίβεια: από τον αποθηκευτικό χώρο κάτω από το κρεβάτι, που ήταν σαν κασόνι.

Είναι πεθαμένο εκεί κάτω.

Κάτω από το κρεβάτι. Σε ένα κασόνι.

«Τι γίνεται εδώ πέρα;» άκουσε τη φωνή του Στράχνιτς από την πόρτα.

Το φως της οροφής έμοιαζε ξαφνικά να έχει χάσει τη δύναμή του.

Με το όπλο της έτοιμο, η Σαμίρα σήκωσε το στρώμα από την πλευρά του κρεβατιού όπου είχε βρει τον φάκελο. Το ελατήριο του μηχανισμού ανοίγματος υποχώρησε απρόθυμα, σαν να το ανάγκαζαν να κάνει μια λανθασμένη και δυσάρεστη κίνηση.

Ο Στράχνιτς, που στεκόταν πίσω της, φώτισε με τον λεπτό φακό του το άνοιγμα.

«Θεέ μου!» είπε ξεψυχισμένα η Σαμίρα.

Δεν μπορούσες να καταλάβεις αν το πλάσμα μέσα στο κρεβάτι ήταν άντρας ή γυναίκα, προς στιγμή η Σαμίρα αναρωτήθηκε αν ήταν καν άνθρωπος, γιατί ποτέ της δεν είχε ακούσει κάποιον να ουρλιάζει τόσο φρικτά και ακατανόητα.

«Ασθενοφόρο!» άκουσε τον Στράχνιτς να φωνάζει στον ασύρματο. «Αμέσως!»

Σε έναν ιδανικό κόσμο θα ακούγονταν ήδη σειρήνες, τα λάστιχα των περιπολικών και του ασθενοφόρου που θα πλησίαζαν. Το δωμάτιο θα ήταν λουσμένο σε ένα τρεμάμενο γαλάζιο χρώμα από τα περιστρεφόμενα φώτα έκτακτης ανάγκης των οχημάτων.

Μόνο που δεν ακουγόταν τίποτα τέτοιο. Ούτε υπήρχε φως από προβολείς. Μονάχα εκείνο το καταματωμένο πράγμα που ανάσαινε βαριά μέσα στον αποθηκευτικό χώρο του κρεβατιού.

Το Κορίτσι του Ημερολογίου;

«Ασθενοφόρο, πού διάολο είναι η πυροσβεστική;» ούρλιαξε ο Στράχνιτς στον ασύρματο. Τότε ξέσπασε η κόλαση. Ενώ ήταν ακόμη απορροφημένος από τη συνομιλία, το αιμόφυρτο πλάσμα πήδησε με μια απότομη κίνηση έξω από το κρεβάτι.

Η Σαμίρα προσπάθησε. Αλλά δεν κατάφερε να ρίξει ούτε μία βολή πριν το πλάσμα επιτεθεί στον απροστάτευτο, εκτεθειμένο λαιμό του Στράχνιτς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

ΕΠΤΑ ΩΡΕΣ ΑΡΓΟΤΕΡΑ ΣΤΡΑΧΝΙΤΣ

Δεν είχε χανγκ όβερ. Δεν είχε ναυτία. Αυτό ήταν το πρώτο που πρόσεξε μόλις ξύπνησε. Ο Στράχνιτς είχε μήνες να ξυπνήσει όπως τώρα, χωρίς σφυροκόπημα στο κρανίο του. Αλλά αυτό δεν ήταν λόγος για να χαίρεται. Γιατί ένιωθε πως ο λαιμός του ήταν μια ανοιχτή πληγή την οποία ένας σαδιστής είχε τυλίξει με ζεματιστά πανιά βουτηγμένα σε αλατόνερο.

«Μ' ακούς;»

Ο Στράχνιτς κατένευσε, πράγμα το οποίο ήταν λάθος, γιατί τα πανιά χώθηκαν βαθιά στην πληγή του λαιμού του. Θα ήθελε να πιάσει το καλώδιο με το κόκκινο κουμπί έκτακτης ανάγκης που κρεμόταν δίπλα από το νοσοκομειακό κρεβάτι, αλλά δεν τολμούσε να κάνει άλλες κινήσεις.

«Ξύπνησες, ωραία. Είναι πολύ καλό...»

Ο άντρας δίπλα στο κρεβάτι του δεν ήταν γιατρός, παρόλο που οι σακούλες κάτω από τα μάτια του ήταν μεγάλες σαν φακελάκια τσαγιού και ταίριαζαν σε γιατρό που μόλις είχε βγει από σαρανταοκτώωρη εφημερία. Ο Στράχνιτς χρειάστηκε μερικές στιγμές ώσπου να αναγνωρίσει στο πρόσωπο του σαρανταπεντάρη άντρα με τα σκούρα μαλλιά τον πατέρα του. Τον παρασημοφορημένο ντετέκτιβ.

Τώρα μάλιστα.

«Πού βρίσκομαι;» τον ρώτησε. Η φωνή του ήχησε σαν να είχε κάνει γαργάρες με χλωρίνη.

«Στο Ζανκτ Μάρτιν. Ευτυχώς οι χειρουργοί εδώ είναι κορυφαίοι».

Ακουγόταν ένα μόνιτορ που βρισκόταν έξω από το οπτικό του πεδίο και μάλλον έλεγχε τις ζωτικές του λειτουργίες. Αυτό τουλάχιστον θα εξηγούσε τα σωληνάκια και το περικάρπιο στο αριστερό του χέρι.

«Τι έπαθα;» γρύλισε και προσπάθησε να καταπιεί, αλλά δεν τα κατάφερε.

«Δεν ξέρεις;» Στη φωνή του κύρη του διέκρινε μια παράξενη ευφορία.

Ο Στράχνιτς το σκέφτηκε καθώς κοιτούσε με την άκρη του ματιού του έξω από το παράθυρο στα δεξιά του. Έξω είχε φως. Οι τελευταίες του αναμνήσεις ήταν βυθισμένες στο σκοτάδι. Θυμόταν τη γεύση του αλκοόλ που είχε πει νωρίτερα την ίδια μέρα (αλλά ήταν την ίδια μέρα;). Και την κλήση στην Άμεση Δράση. Από το κέντρο είχαν πει κάτι για μια γυναίκα που είχε παραγγείλει πίτσα στο 100 και κατά πάσα πιθανότητα δεν μπορούσε να μιλήσει ελεύθερα επειδή κάποιος την απειλούσε.

«Είμαι δίπλα!» Μ' αυτά τα λόγια είχε αναλάβει την υπόθεση και είχε μείνει να περιμένει τη συνάδελφό του.

Από εκείνο το σημείο και μετά η μνήμη του είχε κενά. Θυμόταν ότι άνοιγε την μπροστινή πόρτα ενός σπιτιού, ότι έβλεπε έναν πίνακα με ασφάλειες του ηλεκτρικού που πάνω του ήταν γραμμένος ένας αριθμός. Μετά ένα κρεβάτι, μετά ένα αιμόφυρτο πλάσμα και μετά...; Μετά τίποτα.

Ο Στράχνιτς ξερόβηξε, κάτι που τον έκανε να νιώσει σαν να έσερνε μια λίμα πάνω στις φωνητικές του χορδές. «Πιάσατε τον δράστη;» ρώτησε σηκώνοντας το χέρι και αγγίζοντας τον επίδεσμο γύρω από τον λαιμό του.

«Άκουσέ με καλά!» είπε ο πατέρας του με φωνή που είχε χαμηλώσει μια ολόκληρη οκτάβα και ακουγόταν ξαφνικά πολύ απειλητική. «Είναι πολύ σημαντικό να καταλάβεις τι συνέβη στο εξοχικό Βάλντπφραντ, εντάξει;»

Ο Στράχνιτς κούνησε το κεφάλι του και το μετάνιωσε αμέσως. Ήταν σαν να το είχε βυθίσει σε όξινο καθαριστικό.

«Σκυλί σου επιτέθηκε!»

«Σκυλί; Πού; Δηλαδή... Θέλω να πω... Πώς;»

«Ένα αδέσποτο. Απάντησες σε μια κλήση έκτακτης ανάγκης και μπήκες σε ένα άδειο σπίτι. Εκεί σου επιτέθηκε ο κοπρίτης. Πρέπει να είχε παγιδευτεί κατά λάθος μέσα στο σπίτι και είχε μέρες να φάει. Εσύ ήσουν η λεία του.»

Η βροντερή φωνή του ντετέκτιβ επέστρεψε πάλι σε έναν πιο εγκάρδιο τόνο: «Απ' ό,τι φαίνεται, μικρέ, δεν είσαι ιδιαίτερα νόστιμος. Το ζώο πρέπει να σε παράτησε και να εξαφανίστηκε.»

Ο Στράχνιτς ένιωθε να τον κυριεύει μια βαριά υπνηλία σαν μολύβι, σαν να είχε πάρει υπνωτικό που μόλις άρχιζε να επιδρά. Μπορεί όντως να τον είχαν πηξεί στα ηρεμιστικά παυσίπονα.

«Τι έγινε η γυναίκα;» ρώτησε.

Και η συνάδελφός μου. Πώς την έλεγαν, είπαμε...;

«Ποια γυναίκα;»

«Το θύμα. Κάτω από το κρεβάτι. Ήταν μες στα αίματα. Πρέπει να βρήκατε το δάχτυλό της!»

Το ποιο της...;

Τα βλέφαρα του Στράχνιτς άρχισαν να κλείνουν.

«Στην ξυλόσομπα. Υπήρχε ένας αριθμός. Κι ένα ποίημα...»

Χωμένο στο κασόνι, τραλαλά!

Απόψε είναι θανάτου βραδιά!

Γαμώτο, πώς πήγαινε παρακάτω;

Το δωμάτιο του νοσοκομείου τρεμόπαιζε μπροστά στα μάτια του, σαν προβολή μετά από διακυμάνσεις του ρεύματος. Άκουσε τον πατέρα του να λέει για ακόμα μια φορά με βαθιά φωνή: «Ηρέμησε, αγόρι μου. Όπως σου είπα, είναι σημαντικό να καταλάβεις, για να το πεις σε όποιον κι αν σε ρωτήσει. Μέσα στο σπίτι δεν υπήρχε κανένας. Ούτε θύμα, ούτε αίμα, ούτε δάχτυλο, ούτε αριθμοί. Ούτε και είδες κανένα ποίημα».

Αδύνατο.

«Μην ανησυχείς, μικρέ. Οι γιατροί λένε πως μετά από τέτοιο τραυματισμό είναι φυσικό να νιώθεις σύγχυση και να μη θυμάσαι σωστά. Ειδικά αν συνηθίζεις να πίνεις πότε πότε λίγο παραπάνω».

Ο Στράχνιτς ένωσε ένα χέρι στον ώμο του· θα ήθελε να το βουτήξει και να αναγκάσει άγρια τον πατέρα του να σκύψει κοντά του, για να του ουρλιάξει μέσα στο αυτί, ώστε ολόκληρο το πρόσωπό του με τις σακούλες να το καταλάβει:

«Μπορεί να είμαι μεθύστακας. Αλλά δεν είμαι τρελός. Ούτε το ονειρεύτηκα από τα πολλά ναρκωτικά. Πάψε λοιπόν να μου λες μαλακίες».

Όμως δεν έβγαλε άλλη λέξη. Τα μάτια του είχαν κλείσει. Παρασύρθηκε σε ένα σκοτεινό τίποτα, στην απουσία οποιουδήποτε φωτός. Αίφνης πέρασε από το μυαλό του μια σκέψη η οποία αποτελούνταν από λίγες μόνο λέξεις. Ήταν από το ποίημα στο εξοχικό Βάλντπφραντ, το οποίο δεν το θυμόταν ολόκληρο, αλλά για τις συγκεκριμένες λέξεις ήταν βέβαιος:

Το Κορίτσι του Ημερολογίου

Χωρίς να μπορεί να το εξηγήσει εκείνη τη στιγμή, ένωσε να ηλεκτρίζεται, ένα δυσάρεστο ρίγος διαπέρασε όλο το

πληγωμένο σώμα του και τον έφερε μπροστά στην τελική διαπίστωση: η Βαλεντίνα Ρογκάλ.

Ξαφνικά, έστω και για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, όλα απέπνεαν μια φρικτική αίσθηση και μετά έχασαν την ουσία τους και διαλύθηκαν στον αέρα, ώσπου έμεινε μόνο το πιο σκοτεινό μαύρο στο οποίο είχε εκτεθεί ποτέ το μυαλό του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

ΕΝΤΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ. ΣΗΜΕΡΑ.
ΟΛΙΒΙΑ

Όλο αυτό το αίμα σίγουρα δεν έκανε καλή εντύπωση. Είχε κολλήσει στο πιγούνι της Ολίβια Ράουχ, στον λαιμό της και, φυσικά, στη λευκή μπλούζα της. Ό,τι είχε έρθει σε επαφή με το κεφάλι ήταν μες στα αίματα, ακόμα και τα χέρια με τα οποία είχε προσπαθήσει να σκουπίσει το χάος. Μάταια.

Δεν είχε προλάβει να απλώσει στον λεκέ διαλυμένη ασπιρίνη-*C* (αποτελεσματική συμβουλή που της είχε δώσει μια υπεύθυνη καθαρισμού τόπων εγκλήματος). Ούτε είχε καταφέρει να αλλάξει ρούχα πριν ξεκινήσει να τρέχει με το αυτοκίνητο προς το Μίτε, το κέντρο του Βερολίνου. Αυτή τη στιγμή ένιωθε ότι δεν θα έβρισκε ποτέ πια χρόνο για συνηθισμένες δουλειές. Όχι όσο η κόρη της άφηνε πίσω την τόσο σύντομη ζωή της, τρέχοντας με χίλια στην αριστερή λωρίδα προς τον θάνατο.

«Δεν μπορεί να μην υπάρχει κάποιος τρόπος», άκουσε τον εαυτό της να λέει με παράξενη, μουδιασμένη φωνή. Οι λέξεις που κυλούσαν από το στόμα της ήταν σαν ξένο σώμα. Τραχύ, τριχωτό και δυσάρεστα σκληρό. Όπως η ξύλινη καρέκλα στην οποία καθόταν σκύβοντας προς τα μπρος τεντωμένη σαν δρομέας πριν από την εκκίνηση.

«Δεν θα ήξερα τι να σας πω», απάντησε ο υπάλληλος. Με το μυώδες κορμί του πίσω από το γραφείο της υπηρεσίας θύμιζε

μπράβο με σμόκιν στην είσοδο νυχτερινού κέντρου. Γελούος και όμως συγχρόνως ενέπνεε σεβασμό.

Το μολύβι με το οποίο χτυπούσε ρυθμικά έναν φάκελο πάνω στο γραφείο του έμοιαζε με οδοντογλυφίδα ανάμεσα στις γιγάντιες δαχτυλάρες του.

Από τότε που ο παλιός υπεύθυνος επικοινωνίας με την Ολίβια είχε συνταξιοδοτηθεί, νέα επαφή της στην Υπηρεσία Υιοθεσιών στο κτίριο που στέγαζε τη Διοίκηση για την Εκπαίδευση, τη Νεολαία και την Οικογένεια είχε οριστεί ο Βάλτερ Βάλενφελς. Ως εκείνη τη στιγμή είχε μόνο σποραδικά επαφή με τον επικεφαλής της υπηρεσίας. Δεν γνώριζε τίποτα προσωπικό για κείνον, εκτός από το ότι οι συνάδελφοί του τον αποκαλούσαν «Βάλι». Και δεν ήταν σίγουρη αν αυτό έβγαине από το επώνυμο ή από το μικρό του όνομα.

«Η νομοθεσία ορίζει ότι τα υιοθετημένα παιδιά έχουν δικαίωμα να πληροφορηθούν ποιοι είναι οι βιολογικοί τους γονείς».

«Μόλις συμπληρώσουν τα δεκαέξι τους χρόνια», επιβεβαίωσε ο Βάλενφελς, για να συμπληρώσει αμέσως μετά: «Η Άλμα είναι έντεκα ετών. Επίσης», είπε δείχνοντας με το μολύβι του την κηλίδα αίματος στην μπλούζα της, «στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν έχουμε να κάνουμε απλώς με κλειστή υιοθεσία, στην οποία είμαστε υποχρεωμένοι να σεβαστούμε αυστηρά το όριο ηλικίας του παιδιού. Έχουμε επιπλέον να κάνουμε με μυστική υιοθεσία!»

«Αυτό το ξέρω», της ξέφυγε. Και πριν προλάβει να συγκρατήσει τη γλώσσα της συμπλήρωσε: «Ήμουν παρούσα στο δικαστήριο!»

Γαμώτο. Σπουδές ψυχολογίας με άριστα. Επίκουρη καθηγήτρια στο Φράιε Ουνιβερσιτέτ του Βερολίνου. Αλλά δεν έκανα τον κόπο να ακούσω προσεκτικά τις ίδιες μου τις διαλέξεις για τον έλεγχο των παρορμήσεων.

«Επομένως...» Ο Βάλενφελς της έριξε ένα αλαζονικό βλέμμα που έλεγε: «Τι νόημα έχει αυτή η συζήτηση;» «Αν ήσασταν παρούσα στο δικαστήριο, τότε γνωρίζετε σίγουρα ότι δεν μου επιτρέπεται να σας δώσω κανένα απολύτως στοιχείο για τους βιολογικούς γονείς της Άλμα. Αυτός ήταν ο βασικός όρος για την υιοθεσία, και τότε είχατε συναινέσει, κυρία Ράουχ».

Η Ολίβια πήγε να στρίψει νευρικά τη βέρα στο δάχτυλο της και συνειδητοποίησε για άλλη μια φορά ότι δεν τη φορούσε πια. Εδώ και τέσσερις μήνες. Αλλά τις παλιές συνήθειες δεν τις αποβάλλεις τόσο γρήγορα όσο ένα κομμάτι μέταλλο.

«Πρέπει όμως να γίνει μια εξαίρεση!»

Ο Βάλενφελς κούνησε το κεφάλι του. «Όχι. Αν σας δώσω τώρα ένα όνομα, θα θέσω σε κίνδυνο τη ζωή της μητέρας».

Η Ολίβια συνοφρυώθηκε. «Πώς υποτίθεται ότι θα θέσετε σε κίνδυνο τη ζωή της;»

«Σε αυτήν ακριβώς την ερώτηση δεν επιτρέπεται να απαντήσω. Γιατί τότε θα ξέρατε...»

«...ποια έφερε στον κόσμο την Άλμα!» συμπλήρωσε η Ολίβια, γυρίζοντας τα μάτια της προς το ταβάνι.

Εντάξει, εντάξει. Έτσι δεν καταφέρνω τίποτα.

Πήρε βαθιά ανάσα, άπλωσε τα χέρια της προς τον υπάλληλο και μετά έδειξε την μπλούζα της.

«Βλέπετε το αίμα; Η κόρη μου είναι άρρωστη! Πάσχει από οξεία λεμφοβλαστική αναιμία. Συνήθως αυτό δεν αποτελεί θανατική καταδίκη. Χάρη στα σύγχρονα φάρμακα οι πιθανότητες είναι αρκετά καλές. Περίπου το ενενήντα τοις εκατό των παιδιών και των εφήβων που προσβάλλονται απ' αυτή επιβιώνουν δέκα ως δεκαπέντε χρόνια. Όμως, δυστυχώς, στην περίπτωση της Άλμα δεν αρκεί η χημειοθεραπεία. Αντιθέτως. Αντί να τη βοηθήσει, της προκαλεί διαρκώς ρινορραγίες. Έρχομαι κατευθείαν από το σπίτι· τη φροντίζω εκεί, γιατί στο

νοσοκομείο δεν μπορούν να κάνουν πλέον τίποτα γι' αυτήν. Εκτός αν βρούμε σύντομα, πάρα πολύ σύντομα, έναν συμβατό δότη βλαστοκυττάρων».

Ο Βάλενφελς την κοίταξε στωικά και άφησε να περάσουν λίγες στιγμές πριν τη ρωτήσει: «Έχετε κάνει τυποποίηση των δικών σας αντιγόνων συμβατότητας;»

Σοβαρά;

Η ερώτηση αυτή εξόργισε τόσο πολύ την Ολίβια, που παραλίγο θα πεταγόταν όρθια και θα εκσφενδόνιζε την καρέκλα της στην άλλη άκρη του δωματίου. «Φυσικά, τι νομίζατε δηλαδή;»

Ήταν το πρώτο πράγμα που είχε κάνει. Όλοι οι κοντινοί της άνθρωποι είχαν δώσει στοματικό επίχρισμα και είχαν καταχωριστεί στο Γερμανικό Μητρώο Δοτών Μυελού των Οστών. Αν ήταν απαραίτητο για την τυποποίηση, η Ολίβια θα άφηνε ακόμα και να της βγάλουν όλα τα δόντια της, και μάλιστα χωρίς αναισθησία. Δεν υπήρχε τίποτα που δεν θα έκανε για την κόρη της. Πριν από τη στιγμή που κράτησε για πρώτη φορά το μωρό στην αγκαλιά της, δεν είχε φανταστεί ότι κάποιος μπορούσε να αγαπήσει έναν άλλον άνθρωπο τόσο πολύ. Εκείνο το απόλυτα ευάλωτο πλασματάκι με το γκρινιάρικο, ζαρωμένο πρόσωπο, τα φουσκωμένα μαγουλάκια και τα παχουλά ποδαράκια που έμοιαζαν με μικρά φραντζολάκια. «Θα ζήσω για σένα. Κι αν χρειαστεί, θα πεθάνω», ήταν το πρώτο πράγμα που είχε ψιθυρίσει στο αυτί της Άλμα. Και όποιος γνώριζε κάπως καλύτερα την Ολίβια, ήξερε ότι αυτά δεν ήταν κούφια λόγια. Από τα έξι της χρόνια είχε αποδείξει την αυταπάρνησή της. Ο μικρός αδελφός της, ο Χένρι, λίγες μέρες μετά τα τέταρτα γενέθλιά του είχε περάσει μέσα από μια γυάλινη πόρτα στο πατρικό τους σπίτι στο Κέπενικ. Είχε κοπεί στο στήθος και έχασε πολύ αίμα. Στο νοσοκομείο δεν είχαν αρκετό αίμα από τη σπάνια ομάδα AB του Χένρι, αλλά η Ολίβια ήταν πιθανή δώτρια. Μετά

από συνεννόηση με τους γονείς της, ένας από τους γιατρούς τη ρώτησε αν ήθελε να σώσει τον αδελφό της. Η Ολίβια δεν το σκέφτηκε πολύ, αποχαιρέτησε τους γονείς της και ακολούθησε τον γιατρό. Μετά την αιμοδοσία τον ρώτησε: «Λοιπόν, σε πόση ώρα θα πεθάνω;»

Ο γιατρός δάκρυσε όταν κατάλαβε τη σημασία αυτής της φράσης. Η Ολίβια πίστευε ότι, όταν της ζήτησαν να δώσει αίμα, της ζητούσαν ουσιαστικά να θυσιάσει τη ζωή της για χάρη του μικρού της αδελφού. Και δεν είχε διστάσει ούτε δευτερόλεπτο.

Με τον ίδιο τρόπο δεν θα δίσταζε ούτε στιγμή να θυσιάσει τα πάντα για χάρη της Άλμα. Δεν με νοιάζει να δώσω όλο μου τον νωτιαίο μυελό. Μόνο που δυστυχώς δεν θα είχε αποτέλεσμα. Αυτή τη φορά δεν ήταν επαρκώς συμβατή, όπως τότε με τον Χένρι. Κανένας στο Παγκόσμιο Αρχείο Δοτών δεν ήταν. Μέχρι στιγμής.

«Σας παρακαλώ, κύριε Βάλενφελς», προσπάθησε να πείσει τον υπάλληλο. «Πρόκειται για ζήτημα ζωής και θανάτου. Πρέπει να βρω τους βιολογικούς γονείς της Άλμα».

«Επειδή πιστεύετε ότι είναι πιθανοί συμβατοί δότες βλαστοκυττάρων;»

«Ναι!» Η Ολίβια κατένευσε με σοβαρή έκφραση.

«Το πιστεύετε;» επανέλαβε ο Βάλενφελς και χαμογέλασε με έναν τρόπο τον οποίο η Ολίβια δεν μπορούσε να ερμηνεύσει.

Ωστόσο ο τρόπος με τον οποίο ο Βάλενφελς είχε τονίσει το ρήμα τής έδωσε μια ιδέα σχετικά με το σε τι αναφερόταν. Όταν εκείνος ανασήκωσε το αριστερό του μανίκι και άφησε να φανεί ένα τατουάζ σε σχήμα σταυρού, η Ολίβια βεβαιώθηκε.

«Το άκουσα το podcast, κυρία Ράουχ».

Να πάρει.

Με έναν σιωπηλό αναστεναγμό έκλεισε τα μάτια της και τα κράτησε κλειστά παίρνοντας δυο βαθιές ανάσες.

Ακόμα κι αυτός το είχε μάθει.

Εκείνο το ηλίθιο podcast. Καθ' όλη τη διάρκεια της τριανταεξάχρονης ζωής της είχε καταφέρει να κρατηθεί μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας. Δεν είχε δεχτεί ποτέ πρόσκληση για συνέντευξη, παρόλο που λόγω της ειδικότητάς της είχε δεχτεί αρκετές. Το ερευνητικό της αντικείμενο ήταν η ψυχολογία των θυμάτων. Στη διδακτορική της διατριβή είχε ήδη εξετάσει το ερώτημα γιατί οι δράστες των πιο βίαιων εγκλημάτων ήταν συχνά και οι ίδιοι θύματα εγκληματικών πράξεων κατά την παιδική τους ηλικία. Συχνά μάλιστα είχαν υποστεί την ίδια κακοποίηση που επιφύλασσαν στα θύματά τους.

Όμως η Ολίβια απέφυγε τη δημοσιότητα και δεν είχε καταλάβει ποτέ γιατί άρεσε στους ανθρώπους να διαβάζουν το όνομά τους στον Τύπο, πόσο μάλλον να βλέπουν τον εαυτό τους στην τηλεόραση. Αγαπούσε την ήσυχη, απομονωμένη ζωή της, την ιδιωτικότητά της και τη διακριτική εργασία της επίκουρης καθηγήτριας στο πανεπιστήμιο. Σχεδόν τίποτα δεν την αηδίαζε περισσότερο από τους συναδέλφους της που επιζητούσαν την επιβεβαίωση και εκμεταλλεύονταν τα πιο αποτρόπαια εγκλήματα προκειμένου να κερδίσουν φήμη και διασημότητα εις βάρος των θυμάτων.

Όμως κάποια στιγμή αρρώστησε η επιβλέπουσα στο τμήμα της. Και η Ολίβια, βλακωδώς, την αντικατέστησε σε ένα podcast που ειδικευόταν στην εκλαϊκευμένη ψυχολογία· το θέμα ήταν *«Εγκλήματα με θρησκευτικά κίνητρα - όταν η πίστη γίνεται μανία»*.

«Ακούσατε ολόκληρη την εκπομπή ή μόνο το απόσπασμα που ανέβηκε στο Instagram;»

Το τρελό με όλο αυτό το ζήτημα ήταν ότι το podcast είχε ηχογραφηθεί και μεταδοθεί δύο χρόνια νωρίτερα κι εκείνη την εποχή δεν είχε κάνει καμία εντύπωση - ώσπου ένας μουσικός

της ποπ, γνωστός για τους θρησκευτικούς του στίχους, έστρεψε μέσω του καναλιού του στο YouTube την προσοχή των θαυμαστών του στην Ολίβια. Λίγο αργότερα το επεισόδιο έγινε viral και τα λόγια της βρέθηκαν ξαφνικά να φιγουράρουν στα μέσα μαζικής ενημέρωσης.

Καθηγήτρια του Φράιε Ουνιβερσιτέτ ισχυρίζεται:

Οι πιστοί είναι ψυχικά άρρωστοι!

Αυτός ήταν ο σύντομος τίτλος μιας εφημερίδας που δούλευε πάντα με σύντομους τίτλους. Με αποτέλεσμα να μετατραπεί η Ολίβια μέσα σε λίγες ώρες από άγνωστη επιστήμονας σε αντικείμενο μίσους θεοσεβούμενων από διάφορα δόγματα, καθώς και σε είδωλο στρατευμένων επικριτών της Εκκλησίας. Σε λιγότερο από μία μέρα το μείλ της κατέρρευσε από την πλημμύρα των φανατικών αντιδράσεων. Σε λιγότερο από έναν μήνα σακούλες γεμάτες μπογιά έσκασαν στα τζάμια του γραφείου της στο πανεπιστήμιο στο Τσέλεντορφ. Και χρειάστηκε να περάσει ένας μήνας ώσπου να μειωθεί κάπως η ένταση της καταιγίδας και να μπορέσει να κάνει πάλι τις διαλέξεις της χωρίς να τη διακόπτουν διαρκώς με διαμαρτυρίες.

«Το απόσπασμα αυτό είχε αποκοπεί από τα συμπραζόμενά του», δικαιολογήθηκε για πολλοστή φορά το τελευταίο διάστημα.

«Αλήθεια;» Ο Βάλενφελς ανασήκωσε το φρύδι του. «Οι θρησκευόμενοι άνθρωποι πληρούν από ψυχοπαθολογική άποψη όλα τα κριτήρια των ψυχικά διαταραγμένων. Αυτό δεν είπατε, ή όχι;»

Όχι. Ολόκληρη η φράση της ήταν: *Υπάρχουν άνθρωποι που λένε ότι οι θρησκευόμενοι άνθρωποι πληρούν από ψυχοπαθολογική άποψη όλα τα κριτήρια των ψυχικά διαταραγμένων. Εγώ δεν ανήκω σ' αυτούς!*

Σκέφτηκε να διαφωνήσει με τον Βάλενφελς, αλλά ένωσε

ότι η μάχη ήταν χαμένη. Εκείνος είχε βγάλει την ετυμηγορία του. Την είχε καταδικάσει. Και μαζί της την πιθανότητα να της δώσει πρόσβαση στον φάκελο.

Ωστόσο επιχείρησε ακόμα μια φορά να τον ικετεύσει. «Η Άλμα θα πεθάνει αν δεν βρω τους βιολογικούς της γονείς! Μόνο τα ονόματα χρειάζομαι».

«Λυπάμαι», είπε ο υπάλληλος χωρίς να το εννοεί. «Απ' όσο γνωρίζω άλλωστε, είναι μάλλον απίθανο να είναι οι βιολογικοί γονείς συμβατοί δότες».

Όντως. Αλλά είναι το τελευταίο ίχνος ελπίδας από το οποίο κρέμομαι.

Η μεταμόσχευση βλαστοκυττάρων εξαρτάται από την αποκαλούμενη ιστοσυμβατότητα των Ανθρώπινων Λευκοκυτταρικών Αντιγόνων. Το υλικό του δότη λευκών αιμοσφαιρίων θα πρέπει ιδανικά να είναι πανομοιότυπο με αυτό του λήπτη, έτσι ώστε τα λευκά αιμοσφαίρια να μην απορριφθούν από το σώμα του. Αυτό όμως συμβαίνει μόνο σε ομοζυγωτικά δίδυμα. Για τα αδέρφια, που μοιράζονται πενήντα τοις εκατό γενετικό υλικό από τους γονείς τους, υπάρχει επίσης είκοσι πέντε τοις εκατό πιθανότητα να είναι συμβατοί δότες. Για τους γονείς η πιθανότητα αυτή είναι πολύ πιο χαμηλή.

«Υπάρχει όμως πιθανότητα», είπε η Ολίβια. «Δεν είναι τυχαίο που η έρευνα για δότη βλαστοκυττάρων ξεκινά πάντα από την οικογένεια του ασθενούς. Αυτό θέλω να κάνω κι εγώ, αλλά δεν γνωρίζω την οικογένεια της Άλμα».

«Ναι, βέβαια, το καταλαβαίνω, όμως δεν μπορώ να σας βοηθήσω, κυρία Ράουχ».

Ο Βάλενφελς κατάφερε να κάνει έναν απλό αναστεναγμό να ακουστεί σαρκαστικός.

«Φέрте μου απόφαση του οικογενειακού δικαστηρίου, στην οποία υπάρχει εντολή να αποκαλύψω την ταυτότητα των

βιολογικών γονιών της Άλμα. Διαφορετικά τα χέρια μου είναι δεμένα».

Καθοίκι, σκεφτόταν η Ολίβια τρέμοντας και ελπίζοντας ότι θα πρόφτανε να φτάσει στο αυτοκίνητό της πριν ξεσπάσει σε κλάματα. Το κρύο που την υποδέχτηκε έξω από το κτίριο που στέγαζε την Υπηρεσία Υιοθεσιών στην οδό Μπέρνχαρντ Βάις ταίριαζε με τον παγωμένο αποχαιρετισμό στον Βάλενφελς από το γραφείο του οποίου είχε φύγει κοπανώντας πίσω της την πόρτα. Είχαν περάσει λίγα δευτερόλεπτα και ήδη θύμωνε που για ακόμα μια φορά είχε χάσει την ψυχραιμία της.

«Κάποια στιγμή, κύριε Βάλενφελς, θα βρεθείτε κι εσείς πιο κοντά στον θάνατο παρά στη ζωή και τότε μακάρι να σας ελεήσει ο Θεός που λατρεύετε με τόσο πάθος!»

Γαμώτο!

Δεν είχε καταφέρει τίποτα εκτός από το να τον εξοργίσει.

Μπράβο σου, Ολίβια.

Έσφιξε τους ώμους της και σήκωσε τον γιακά του μάλλι-νου παλτού της. Βλακωδώς είχε αφήσει το κασκόλ της στο αυτοκίνητο, το οποίο βρισκόταν κοντά ένα χιλιόμετρο μακριά, κάπου στη ζώνη απαγόρευσης της στάθμευσης. Μια πονηρή πωλήτρια την είχε πείσει να αγοράσει εκείνο το μίνι βαν με το επιχείρημα ότι χάρη στο μεγάλο του πορτμπαγκάζ αποτελούσε το ιδανικό οικογενειακό αμάξι. Σε σχέση με τα υπόλοιπα βαν στους δρόμους του Βερολίνου το δικό της όχημα με το σκούρο κόκκινο του παντζαριού χρώμα του ήταν πραγματικά «μίνι». Στους δρόμους του Μίτε όμως ήταν το ίδιο βολικό όσο και ένα τανκς. Μόνο ένας βλάκας θα έμπαινε με τέτοιο αυτοκίνητο στο κέντρο της πόλης, όπου το παρκάρισμα ήταν σκέτη πρόκληση, και η Ολίβια είχε ήδη κάνει αρκετές βλακειές εκείνη τη μέρα.

Ήταν λίγο πριν από τις έξι το απόγευμα, τα φώτα του δρόμου

είχαν ανάψει προ πολλού. Με το μυαλό της υπολόγισε πόση ώρα χρειαζόταν για να φτάσει μέχρι το Σπαντάου, ώσπου θυμήθηκε ότι δεν χρειαζόταν πια να κάνει τη συγκεκριμένη διαδρομή. Λίγο μετά την αποκάλυψη της μυστικής διπλής ερωτικής ζωής του άντρα της, του Γιούλιαν, είχε φύγει από το σπίτι και από τότε είχαν περάσει πάνω από τρεις μήνες. Κι όμως, στο τέλος μιας κουραστικής μέρας στη δουλειά, έπιανε τον εαυτό της να παίρνει άθελά της τον δρόμο που οδηγούσε στο για μία δεκαετία σπιτικό τους.

Ένα σπιτικό που δεν υπάρχει πια.

Η Ολίβια είχε απομακρυνθεί λίγα βήματα από την είσοδο του κτιρίου όταν άκουσε μια αναστατωμένη γυναικεία φωνή να την καλεί: «Κυρία Ράουχ; Περιμένετε, παρακαλώ».

Στράφηκε προς το πρόσωπο που την πλησίαζε βαριανασαίνοντας σαν να είχε μόλις τρέξει σε αγώνα δρόμου.

«Ναι;» είπε η Ολίβια στη γυναίκα, την ηλικία της οποίας δεν μπορούσε να προσδιορίσει. Η βαθιά φωνή της την τοποθετούσε πολύ πέρα από το όριο συνταξιοδότησης. Το γκρι φούτερ με τα πρόσωπα ενός γνωστού μουσικού συγκροτήματος ταίριαζε πιο πολύ σε έφηβη. Το παγωμένο ψιλόβροχο την είχε αναγκάσει να κατεβάσει την κουκούλα της πάνω από τις γκριζαρισμένες μπούκλες των μαλλιών της, πράγμα που προκαλούσε στην Ολίβια την περίεργη εντύπωση ότι μιλούσε με μοναχό. «Δουλεύω στο γραφείο δίπλα από του κυρίου Βάλενφελς. Οι πόρτες μένουν πάντα ανοιχτές. Έτσι άκουσα τη συζήτησή σας. Αναπόφευκτα».

«Αλήθεια;»

Η Ολίβια ήταν τόσο τσιτωμένη και νευρική στο γραφείο του Βάλενφελς, που δεν είχε δώσει καμία σημασία στον χώρο γύρω της.

«Γνωρίζω την υπόθεσή σας».

«Δηλαδή μπορείτε να με...» ρώτησε η Ολίβια με ανανεωμένες ελπίδες.

«Όχι. Δεν έχω πλέον πρόσβαση στον φάκελο».

«Δεν καταλαβαίνω».

Η ανώνυμη υπάλληλος, η οποία προφανώς δεν είχε σκοπό να συστηθεί, κούνησε δυναμικά το κεφάλι της. «Μου φόρτωσαν την ψηφιοποίηση. Ειδικά σ' εμένα. Ίσα που καταφέρνω να χρησιμοποιήσω το κινητό μου και τώρα είμαι υποχρεωμένη να σκανάρω και να καταχωρίσω όλες τις περιπτώσεις υιοθεσίας των τελευταίων είκοσι χρόνων».

«Και;»

Τα σκούρα μάτια της υπαλλήλου, που περιβάλλονταν από δέρμα γεμάτο ρυτίδες, άνοιξαν διάπλατα καθώς έλεγε: «Και ανάμεσα σε τόσες άλλες, η δική σας περίπτωση ειδικά έμεινε στη μνήμη μου».

Η Ολίβια κρύωνε και ευχόταν να είχε κάτι να καλύψει το κεφάλι της, παρότι ήταν σίγουρη ότι το κρύο που τη διαπερνούσε οφειλόταν πιο πολύ στα λόγια της παράξενης γυναίκας παρά στον καιρό.

«Γιατί;»

Η γυναίκα δίστασε. Μετά χαμήλωσε τη φωνή της. Δεν χρειαζόταν να είναι κανείς ειδικός στην ανθρώπινη ψυχή για να αναγνωρίσει στη γλώσσα του σώματός της τα συμπτώματα του στρες, που συνόδευαν μια αυθόρμητη αντίδραση φόβου καθώς έλεγε:

«Έχετε ακούσει ποτέ για το Κορίτσι του Ημερολογίου;»

Το Κορίτσι του Ημερολογίου.

Το στόμα της Ολίβια είχε ξεραθεί. «Ποιο κορίτσι;»

«Είναι...»

Μια απαλή ριπή ανέμου πήγε να τραβήξει την κουκούλα από τα μαλλιά της ανώνυμης γυναίκας. Εκείνη κοίταξε πάλι

γύρω της, αυτή τη φορά και προς τα πάνω, προς το γραφείο του Βάλενφελς, και τινάχτηκε. Η Ολίβια είχε δει κι εκείνη τη σκιά πίσω από την κουρτίνα.

«Ήδη είπα πολλά», ψιθύρισε η γυναίκα με την κουκούλα και γύρισε να φύγει.

«Περιμένετε», φώναξε πίσω της η Ολίβια. «Γιατί μου δώσατε την πληροφορία, εφόσον φοβάστε τόσο πολύ;»

Ό,τι κι αν φοβάστε.

Η γυναίκα από το διπλανό γραφείο του Βάλενφελς στάθηκε για μια στιγμή και μετά στράφηκε προς την Ολίβια. Έδωσε την απάντηση που ήδη είχε μαντέψει η Ολίβια. Τη μόνη που δεν χρειαζόταν εξηγήσεις.

«Είμαι κι εγώ μητέρα», είπε.

Μισό δευτερόλεπτο αργότερα είχε εξαφανιστεί πάλι στο εσωτερικό του κτιρίου.